

Δέσποινα Αχλαδιώτου

Η αγωνίστρια Κυρά της Ρω
1890-1982

Κοντά στο Καστελόριζο, στην πιο ανατολική άκρη της Ελλάδας, υπάρχει ένα μικρό νησάκι, έρημο και άγονο, η Ρω. Εκεί πήγαν να ζήσουν το 1927 η Δέσποινα με τον άντρα της τον Κώστα. Η μοναξιά δεν τους πείραζε. Χαίρονταν τη φύση, άρμεγαν τις κατσικούλες τους καλλιεργούσαν το μικρό περιβολάκι τους. Οι δυσκολίες δεν τους πτοούσαν. Μόνο οι Τούρκοι τους ενοχλούσαν, που πήγαιναν κάθε τόσο και ύψωναν την τουρκική σημαία στη Ρω. Την πρώτη φορά που την είδε η Δέσποινα, πήρε ένα λευκό σεντόνι και γαλάζιο ύφασμα κι έραψε μια σημαία ελληνική. Έπειτα, μαζί με τον άντρα της, κατέβασε την τουρκική και ύψωσε την ελληνική σημαία, να ανεμίζει περήφανα πάνω από το πέλαγος.

Όμως, ύστερα από χρόνια, ο άντρα της αρρώστησε βαριά. Η Δέσποινα άναψε φωτιά μήπως την δουν οι ψαράδες και έρθουν για βοήθεια, μα εκείνοι κατάλαβαν πως κάτι έτρεχε όταν ήταν πια αργά. Ο άντρας της πέθανε στη βάρκα προς το Καστελόριζο και η κυρα-Δέσποινα, αφού τον έθαψε, γύρισε μόνη στο νησάκι της. Τα χρόνια ήταν δύσκολα, η Κατοχή είχε αρχίσει. Όμως η Δέσποινα ήταν ατρόμητη. Βοηθούσε τους στρατιώτες του Ιερού Λόχου, της ελληνικής στρατιωτικής μονάδας “ειδικών δυνάμεων” που είχε συγκροτηθεί στη Μέση Ανατολή. Κανόνιζε να περνούν απέναντι με καΐκια. Δεν εγκατέλειψε το νησί της ούτε όταν βομβαρδίστηκε στο λιμάνι του Καστελόριζου ένα ελληνικό αντιτορπιλικό, στέλνοντας κύματα σαν βουνά στην ακτή της Ρω.

Ως το τέλος της ζωής της, κάθε πρωί, ύψωνε την ελληνική σημαία και την υπέστελλε με τη δύση του ήλιου. “Πέρασε δύσκολα” έλεγε “αλλά εδώ, χαμένος στο πέλαγος, νιώθεις πιο πολύ την Ελλάδα”.

Ελένη Κ.

Θεμιστοκλής Κ.